

Knihy rozprávajú príbehy

V chladný, upršaný deň sa Luna rozhodla, že nezostane doma a nebude počúvať hluk, za ktorý môžu jej večne sa hádajúci rodičia. Už ju nebaví neustále zvyšovať hlasitosť hudby, aby prebila zvuky z vedľajšej izby. S hlasitým povzdychom vstala zo svojej postele a obliekla si niečo teplejšie ako obyčajné tričko, ktoré už môže nosiť iba doma, keď ju nikto z jej okolia nevidí.

Nebola taká ako zvyšok jej rovesníkov, preto jej nikto nerozumel a ani sa o to nikto nesnažil. Keby jej niekto dal šancu, mal by možnosť vidieť, že pod tým otráveným a smutným pohľadom sa skrýva priateľská a milá osoba.

Pomaly vystrčila hlavu z izby a počula až príliš nápadné ticho. Nebolo počuť ani len televíziu. Nakoniec z izby vyšla úplne a zamkla dvere. Po špičkách utekala po schodoch a nevidela ani živú dušu. *Ako to, že nebolo počuť tresknutie dverí?* Z kuchyne si zobrala škatuľu müsli tyčíniek a dve si vložila do vrečka. Ďalšiu si rozbalila a jedla, zatiaľ čo sa pozerala na svoju mačku, ako pokojne leží na deke. Niekedy chcela byť presne ako jej mačka, ktorá vedela spať takmer celý deň, no Luna mala v poslednej dobe problém zaspať čo i len na pár minút. Vyhodila obal z tyčinky a vybrala sa von.

Chladný vzduch ju prinútil, aby si oblečenie pritiahla bližšie k telu. S dáždikom sa neobťažovala, dážd' jej ani trochu neprekážal. Ako prechádzala prázdnyimi ulicami, započúvala sa do pokojného ticha, ktoré už dlho nepočula. Mala jasný cieľ – knižnicu. Nevedela si predstaviť lepší spôsob, ako zabudnúť na problémy... Tešila sa, že v knižnici s dobrou knihou zažije príjemné chvíle. V knihách nie je život ani toľko hudný! Hlavní hrdinovia zažívajú neuveriteľné dobrodružstvá, aké ona nikdy nezažije. Keby nebolo kníh, bola by úplne sama, no takto sa aspoň mohla vžiť do úloh fiktívnych postáv. Ako hrdav riešili problémy, ktoré trápili aj ju!

Vedela, že autobusom by v knižnici bola skôr, no nechcela byť zatvorená v spoločnosti toľkých ľudí. Mala problém zvládať podobné situácie, pretože nevedela poraziť úzkosť a depresiu.

Pred vstupom do knižnice sa zhlboka nadýchla a dúfala v to, že tam bude

Sheyla Kaya, II.A hazza.boo23@gmail.com

Samuel Lang, I.F (langsamuel10@gmail.com)

sama a nikto sa nebude pokúšať o nadviazanie konverzácie. Odložila si svoj kabát do skrinky a prechádzala sa medzi historickými románmi. Objavila jednu knihu, ktorá bola iná ako tie ostatné. Vyzerala skôr futuristicky než historicky. Tá kniha na ňu priam kričala a prosila ju, aby do nej nazrela. Luna krútila hlavou a nechápala, ako môžu ľudia len tak ľadabolo odkladať knihy do iných oddelení. Vzala knihu do rúk a to, čo sa stalo po tom, ako ju otvorila, by nečakala ani vo sne.

Kniha sa celá rozžiarila a ukázala jej svet, aký videla len vo svojich predstavách. Ľudia boli šťastnejší, milší a spokojnejší. Videla ich vzájomne si pomáhať. Niečo ako chudoba neexistovalo. Na svete bolo viac zelene ako bytov a nákupných centier. Nezazrela žiadne fabriky znečisťujúce ovzdušie. Zvieratá neslúžili ako potrava, no boli súčasťou každej rodiny. To bol svet, o akom snívala...

Dotkla sa strany, ktorá následne pohltila celú jej ruku, trochu vyľakane ju vybrala. Došlo jej, že tá kniha ju môže preniesť niekam, kde sa nebude cítiť taká stratená ako v reálnom svete.

Už-už sa išla dotknúť tých prenádherných strán, keď sa jej niekto prihovoril a vydesil ju tak, že jej kniha spadla na zem a zatvorila sa. Starší pán, ktorý to všetko videl, začal s krikom volať knihovníčky. Luna v rýchllosti otvorila knihu a neriešila to, že táto strana sa líšila od tej predchádzajúcej. Dotkla sa jej a nečakala, že sa ocitne práve tu...

Luna sa ocitla vo svete plnom čudných ľudí, ktorí rozprávali čudnou rečou a boli divne oblečení. Poobzerala sa okolo seba a videla, že je na nejakom čudnom námestí. Okolo nej boli futuristické budovy a divne tvory pomáhali ľuďom. Zamyslela sa a napadlo jej, že tie čudné zvery nie sú len tak obyčajné, sú to predsa dinosaury. Zrazu počula, ako niekto na ňu kričí: „Luna!“ Pozrela sa na smer, odkiaľ išiel zvuk. „Ved’ to je predsa mama a otec!“ Utekala k nim. „No hurá! Vieš ako sme sa o teba báli? Kde si bola?!“ Luna sa na nich pozrela a povedala: „To je jedno, hlavne, že sme spolu.“ Usmiala sa na rodičov, oni na ňu a vedela, že je vo svete, v ktorom boli ľudia k sebe dobrí a navzájom si pomáhali. A tak sa Lune splnil sen o tom, že konečne sa jej rodičia majú radi a na svete je mier. Luna tomu nemohla uveriť, keď tu zrazu otvorila oči a zistila, že to všetko bol iba sen.

Sheyla Kaya, II.A hazza.boo23@gmail.com

Samuel Lang, 1.F (langsamuel10@gmail.com)

Vstala z postele, zišla do kuchyne a prišla k stolu, kde už sedeli rodičia, ktorí sa zázrakom nehádali. Opýtala sa : „Rozchádzate sa?“ Otec sa ňu pozrel a spoločne s mamou ju chytili za ruku. „Budeš mať súrodenca.“ Luna sa na nich pozrela a od šťastia ich objala. Bolo nesmierne krásne vidieť svojich rodičov spokojných a šťastných.

Sheyla Kaya, II.A hazza.boo23@gmail.com

Samuel Lang, 1.F (langsamuel10@gmail.com)